

ΡΟΛΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν έδρευόμεν τὸν Παρθενώνων.

Τὸν βῶν μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εύθείας πρὸς έμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ό κτ'ὼ φράγκα εἶναι ἴμόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δ'ως μέρη—δ'έκα φράγκα και' ἄτ'ὼ χέρι.

'Ένδεκα μῆνος Γεννάθρ,
κάθε μῆτι σὺν παντ'άρι.

'Οδοποιῖα τέσσαρα κι' έπτακόσ' άκόμα,
και χοροί τρικούβερτοι και κρετῶν βρωμα.

**Φασουλλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Πῶς τὰ περνής, βρέ Περικλή;
Π.— Πολὺ καλὰ περνώ.
Φ.—Τὸν άκουσε τὸν Ἄραχην, τὸν Ἀραβαντινό;
Π.—Τὸν άκουσα τὸν Ἄραχην, ποὺ τραγουδεῖ τὰ κλέρτικα,
κι' άλληθινά μαγευτικα.
Φ.—Τέκουσε τὰ τραγουδια μας με τὸν αὐλὸν τὸν ἤχο,
με τὸ πυκνὸ τὸ νόημα και τὸν γεμάτο στίχο,
ποὺ σὺν τὸ γάργαρο νερὸ κατακυλιουόν καθαίρια
και τραγουδοῦν λεθέντηδες, Σπαχίδες, παλληκάρια,
και βγαίνουόν μονοκόμματα με πόνο και με πάθος
ἀπ' τῆς καρδίας τὸ βάθος;
Τὸν άκουσε τὸν Ἄραχην τὸν Ἀραβαντινό,
ποὺ κελαιδεῖ παθητικὰ
τάβαντα δημοτικὰ,
και σὺ θαρρεῖς γιὰ μιὰ στιγμή πὸς εἶσαι 'στὸ βουνο;
Π.—Τὸν άκουσα τὸν Ἄραχην κι' έγω, βρέ Φασουλλῆ,
ποὺ τὴν Εὐρώπη ἴγυρισε και τὴν Ἀνατολή,
κι' ὅσοι παράδες εἶδουσαν νὰ τὸν άκούσουν, βλάμη,
λένε πὸς γιὰ τὸν Ἄραχην δέν πῆγανε χαρὰμι.
Φ.—Λοιπὸν ἀφοῦ τὸν άκουσε, πομπὴ τῆς πρωτευούσης,
τώρα κι' έμ'έ ν' άκούσης
νὰ τραγουδήσω μερικὰ
τραγουδια μου δημοτικὰ,
ποὺ τάκανα μονάχος μου γιὰ δοκιμὴ, κεφάλαι,
σὺν άκουσα τὸν Ἄραχην 'στὸυ Παρνασσου τὴν σάλα.

'Ακου λοιπὸν τὸ πρώτο μου
νὰ σε χαρῶ, καρτό μου.

Βαρὴς χειμῶνας πλάκωσε 'στὰ πέλαχα, 'στῆς ζεραῖς,
κι' ὁ Θεωδῶρς κι' ὁ Σκαρπινῶς φουσοσαν τῆς φλογεραῖς.
'Ο κόσμος τῆς Πρωτοχρονιάς πολλὰς χειμουραῖς κλαίει,
κι' ὁ Θεωδῶρῆς έλεγε, κι' ὁ Θεωδῶρῆς λέει.

'Εγὼμαι τέλιγας τρανός, πούλλα με τὰ σανίδα,
και σέρνω πῖσω πρόβατα και σέρνω πῖσω γίδα.
'Εγὼμαι πρώτος τέλιγας και πρώτος καπετάνος,
κοντὰ κι' ὁ Ράλλης κούλλης, χωρὶς ἀπὸ τσοπάνος,
και λένε με τάρνακιά μου πὸς εἶβηκε νὰ κἀν
κι' αὐτός, 'δική του στανή.

Ρέ Μῆτσο μ', γὰ χατῆρι σου δέν έκκα ρουσοφέτιε
'στὸ πέντε Βιλαέτιε;

Ρέ Μῆτσο μ', γὰ χατῆρι σου κι' ὁ κύρ Ζυγομαλάς
δέν έγινε ποὺ κόμματος πολὺ καυὸς μπελας;

Γιὰτί, ρέ Μῆτσο μ', δέν μιλεις;
ἀμ' εἶναι πράγματα κι' αὐτὰ
νὰ μεταβέρ' Εἰσαγγελεις
δύγας γι' αὐτὸ νὰ μ' έρωτῆ;

Μὴ Πρόεδρο και τῆς Βουλῆς έσένε δέν θὰ κἀνω;
τί θέλεις παραπάνω;

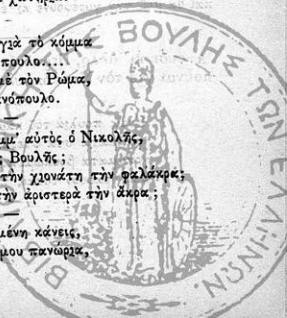
'Ορὲ Μῆτσο μ', τί με σκάνεις;
ταῖναι τούτα ποὺ μου κἀνεις;
'Πές του τοῦ Ζυγομαλά
νὰ μὴν κἀνη πανηγύρια,
κι' ὄτ' ἑνὸς νὰ μὴ χαλῆ
Κορδονάτου τὰ χατῆρια.

Νάναι πάντα γιὰ τὸ κόμμα
ποῦρο Κορδονόπουλο...
μιὰ καλλόνει με τὸν Ρόμα,
μιὰ με τὸν Θεανόπουλο.

'Αμμ' εκείνος ὁ Λεθίδης, ἀμ' αὐτός ὁ Νικολῆς,
τάβανόκι τῆς Βουλῆς;

'Ορὲ Νίκο μ', δέν λυτῶσαι τὴν χιονάτη τὴν φαλάκρη;
ὄρὲ Νίκο μ', τί χαλευσεῖς 'στὴν ἀριστερὰ τὴν άρι;

Τί τὴν κακιωμένη κἀνεῖς,
γαλιαντρίτσα μου πανώρια,

κι' ἀπ' τὰ πρόβατα τῆς ἐπάνης
κάθεσαι μονάχη χῶρος;

Νικολάκη μ', Νικολῆ,
γύρισε ἐτὸν μπικπαλιῆ,
κι' ἴσα μ' ἕνα φουντουκάκι
ταυχεῖ τὴν καρδιά φαρμάκι.

Ἄκουσε τώρα, Περικλῆ, καὶ δεύτερο καλλίτερο
κι' ἀκόμη μεγαλύτερο.

Ὁ Θεοδώρης ὁ τοῦλιγκας μὲ τὸ πολὺ τὸ νάζι
τέτοις τρανὰ φωνάζει.

Ἔσει, πουλιὰ τῆς Ροῦμελις καὶ τοῦ Μωρῆ ζεφτέρια,
νὰ πῆτε χαριετίσματα
κι' ἀμυγαλοτακκιάματα
ἐστὸ Κερδοῦν τὰ κέρια.

Ἔσει, πουλιὰ μου, πῆστε τους πὺς ἀργησαν πολὺ,
κι' ἄς πάρουν τὰ βρεμμένα των κι' ἄς ἔλθουν ἐπὶ τὴ Βουλῆ.
ἴπστε τους πὺς λαχτάρια γιὰ νὰ τοὺς κμαρῶσω,
πὺς ὁ Παναγιωτόπουλος ἀμέτη μοιαμέτη
ζητεῖ τὴν Αἰγιάλειαν νὰ τοῦ τὴν ἀκρωῶσω,
κι' αὐτὸς μελεῖς μὲς γινεῖ με τοῦτο τὸ ρουσφετί.

ἴπστε τους κόκκον μέσας τους ἀν' ἔχουνε φιλίας
κι' ὁ Σάκκης τὴν ἀκρωῶσι πὺς θέλει τὴν Πυλιάς,
κι' ἂν δὲν τοῦ γίν' ἡ χάρις του λείει πὺς θὰ κορώση
κι' αὐτὸς ἐστὴν ἀπ' ἀριστερὰ τὴν κάπα του θὰ στρώση.

ἴπστε τους πὺς ἀνάγκασιν μισὴ στιγμή δὲν βροῖσκα
κι' ἄς μὴ ρωτοῦνε τί τραβῶ μαζὶ με τὸν Χατζῆσκο.
Ὁρὲ, τοῦ λέω, τί μοῦ σκαῖς; ὁρὲ, τί μοῦ λυπάσαι;
Συγκοινωνίας Ἰπουργὸς ἐσὺ μονάχος θάσαι.

Κι' ἐκεῖνος ὁ Μπακόπουλος Συγκοινωνία θέλει,
κι' ἐγὼ τοῦ λέω: μὴ μοῦ σκαῖς καὶ διόλου μὴ σὲ μέλη.
Κι' ἂν εἶποι τὴν γυρέφουνε δὲν θὰ τοὺς γίν' ἡ χάρις,
σύ μόνος θὰ τὴν πάρης.

Κι' ὁ Βελλανιτῆς ἔρχεται, πιστὸς κι' ἀγαπητὸς μου,
ὁ Θεοδώρης ὁ Παξινὸς ὁ συνονόματός μου.
Συγκοινωνία μοῦ ζητεῖ κι' ὁ Θόδωρος μὲ κάκισα
καὶ τοῦτος μὲ τοὺς ἄλλους δὴ μ' ἐπῆστιε φαρμάκισα.
Ἔνοια σου, συνονόματε, κι' ἐγὼ σὺ βεβαιῶνω
πὺς θὰ τὸ κἄνω τόγδοο γιὰ χάρη σου καὶ μόνος.

ἴπστε πὺς ἔχω δύναμι κι' ὑπομονὴ σπανία,
ἴπστε πὺς μ' ἔβαπάνισαν μὲ τὴ Συγκοινωνία,
ἴπστε πὺς ἔως σήμερα σὲ τρεῖς τὴν ἔχω δώσει
καὶ θὰ μοῦ τὴν γυρέφουνε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσοι.

Ἄκουσε κι' ἄλλο, Περικλῆ, μὲ τέχνη κατωμένο,
ποῦναι γιὰ τὸν Μπακόπουλο τῆς Τρίπολις γραμμένο.

Ἔσει, πουλιὰ τοῦ κάμπου χαμηλώσετε
γράμματα ἐστὰ φτερά σας νὰ διπλώσετε,
γράμματα βουλωμένα καὶ γραφαῖς,
ποῦ γράφουν τόσαις πίκραις μου κρυφαῖς.

Ἐστὴν Τρίπολι νὰ πῆτε τὴν μανοῦλα μου
τί πόνους ὑποφέρει κι' ἡ καρδοῦλα μου,
πὺς μ' ἔμπλεξε ἐστὰ ξένα
μάγισσα γυρῆ,
μαγιάει τὸν καθέναν
κι' ἀπὸ μακρῶς.

Μ' ἐμάγειρε κι' ἐμένα καὶ γελάστηκα
καὶ με πολλοὺς ἐστὰ μέγισα τῆς ἐπιστάτηκα,
κι' ἐμένα συφορέλαις μοῦ μαγιάειρε
μὲ τῆς Συγκοινωνίας τρεχὰ γύρευε.

Ὁντας γι' αὐτοῦ κινήσω
τί δὲν κάνει!...
κι' ὄντας γυρίζω πῶσω
μὲ ξεχάναί.

Σελῶνω τῶλογο μου, ξεσελῶνεταί,
ἀπλῶνω τὸ ζωνάρι, δὲν ἀπλῶνεταί,
κάτω γὰ νὰ τὴν μπλέξω, μὴ δὲν μπλέκεται,
μπαῖνω ἐστὸ σιδηρόδρομο καὶ στέκεται.

Ὁντας τὰ μάθ' ἡ καμῆρ θὰ μὲ λυπηθῆ
κι' ἴσως γιὰ μένα κλάψῃ τὸν πολυκαθῆ.

Ἄκου, κι' ἄλλο κατωμένο μὲ πολλὴ παροξυσμὸ,
ποῦ τοῦ κράτους συμβοιάζει τὸν Προῦπολογοῦμο.

Ἐπτά τρανοὶ Σπαχιδῆς κι' ἀδελφοὶ
ἐλάβακε φερμάνι καὶ γραφῆ
μονάχοι τους νὰ πῆν χωρὶς στρατεύματα
νὰ βροῦνε θεσσαυρούς καὶ περισεύματα.

Τροχίζουνε τῆς πέναις γι' ἀριμνητική,
ἀδειάζουνε τὰ σурτάρια, βγαίνουνε ποντικοί.

Σαράντα ἔμερας τρέχουν δίχως τὸ ψωμί,
κι' ἄλλαις σαράντα πέντε δίχως τὸ νερὸ,
ἐστὸ δρόμο ποῦ πηγαίνουνε σταματοῦν μ' ὄρη
ἔμπροστὰ σ' ἕνα πηγάδι τρισβαθὸ ξερὸ.

Σὺν εἶδαν τὸ πηγάδι φώναζαν ἡβοί!...
λαχνὸ μεγάλο ρίχνουν ποῖος θὰ κατεβῆ,
κι' αὐτὸς τοῦ γέροο πέφτει, ποῦναι μπαμπαλιῆ
καὶ πρῶτος ἐστὸς Σπαχιδῆς τῆς κυρῆς Βουλῆς.

Δετὸ τὸν κατεβάζου, δὲν ταράχτηκε,
ὄργισαί σαράντα πῆγε, τότε σκιάχτηκε.
Τραβάτε με, δὲν ἦρα μὰ σταλιχ νερὸ,
ἐμεῖς τραβοῦμε, γέρο, μὲ σκονὶ γέρο,
μὰ σὺ δὲν ἀνεβαίνεις, δῶλε γέροντα,
ποῦ ξερεῖς τὰ καλὰ καὶ τὰ συμπερόντα.

Γιὰ βάλτε καὶ τὸν Κώστα μ' νὰ τραβῆ κι' αὐτὸς,
ποῦ κι' οἰκονομολόγος εἶναι δυνατός.
Τραβῆ κι' ὁ Κωνσταντῆς, μὴ δὲν σηκῶνεσαι,
ἀπ' τὸ σκονὶ καλὰ δὲν θὰ τσακῶνεσαι.

Ἀρῆστε με, παιδιὰ μου, σῦρτε ἐπὶ τὴ Βουλῆ,
κι' ἂν σὺς ρωτήσ' ἡ μάννα γιὰ τὸν μπαμπαλιῆ,
λέτε πὺς παντρεύτηκε κι' ἄλλη μὴ φορὰ
μὲ τὴν ψωροκόστενα, τὴν γνωστὴ κυρῶ.

Περ.— Τώρα κι' ἐγώ, βρέ Φασουλῆ,
 μέ τήν φωνή μου τήν ψιλῆ
 θά τραγουδήσω και θά 'πῶ
 σ' ἕναν παράξενο σκοπὸ
 'Μίγα τραγουδιὰ τοῦ βουνοῦ, τραγουδιὰ τῆς φλογέρας,
 καὶ και τραγουδιὰ τοῦ συρμού, τραγουδιὰ τῆς ἡμέρας.

'Ακου λοιπὸν τὸ πρώτο μου,
 τσιφούτη, Πιερότο μου.

'Ο Κόντης ἐκαθότανε
 'στὸν ἤλιο και 'λαζότανε,
 βλέπει τὰ μπελερίνια του,
 βλέπει και τὰ λουστρίνια του,
 και τραγουδεῖ νὰ βγάλῃ
 μὲ πίκρα τοῦ μεγάλῃ.

'Ερχομαι τῶρ' ἀπ' τοὺς Κορρούς κι' ἀπὸ τὴν Σπιανάδα
 νὰ πάω μέσ'α 'στὴ Βουλῆ ν' ἀρχίσω πατινάδα.
 Λένε πῶς θ' ἀκυρώσουνε τὰ πατερά σὲ 'λίγο
 και τὸ φτωχὸ Τσιφίγο.

Μὲ τῆς φοβέρας τοῦ παπποῦ καθεὶς ἀγκομαχῶ,
 κι' ὁ κύρ' Ἀλέκος κάθεται και ξεροκαταπίνει,
 δύο Προέδρους θάχωμε κἀν ἕνα μοναχά;
 γιατί, ρε μπύρο μ', δὲν 'μιλᾷς νὰ ξέρω τί θὰ γίνῃ;

Ρίξε νερὸ 'στὴν πόρτα σου περνώντας νὰ γλιστρήσω,
 κι' αἰτία νάβρω κι' ἀφορμὴ νὰ 'μπῶ νὰ σοῦ 'μιλήσω.
 Σὰν τὸ γεράκι θὰ χυθῶ νὰ 'μπῶ 'στὴν κάμαρά σου,
 νὰ 'πῶ τὴ συμφερέλια μου, νὰ 'πῆς τὴ συμφορά σου.

Ξύπνα πρὶν φάμε σανιδιὰί, 'δύομε τρικυμιάς...
 πῶς τὸν λυποῦμαι, βρέ παιδιὰ, τὸν Θεωδωρῆ τὸν μαῦρο,
 ποῦ 'μέρα νύκτα σφίγγεται γιὰ νάβρ' οἰκονομιάς,
 κι' ἐγὼ τοῦ λέω δὲν θὰ 'βρῆς, κι' αὐτὸς μοῦ λέει θάβρω.

Μὴ χάνεσαι, ρε μπύρο μου, μὰ μέτρα τὰ κατσίκια σου,
 κι' ἂν εὐρῆς νάβλῃς γρήγορα νὰ πάρῃς τὰ βρεθῆκια σου.
 'Ο Θεωδωράκης κάθεται 'στὴν ἀκρῆ σ'ὸ ποτάμι
 και δὺς του τὸ πετροβόλῃ και τοῦ κρυφομλεῖ....
 θαρρῶ πῶς τρῶκα σὰν κι' ἐμὲ 'στὸν ποταμὸ θὰ κάμῃ
 κι' ἀδικῶς 'στὰ γεράματα κουράζεται πολὺ.

'Επῆρε και τὸν Κωνταντῆ, 'πῆρε τὸν Καραπάνο,
 και ναυτικὸ τὸν ἔκανε, λουστρόμο, καπετάνο.
 Ρε Κώστα μ', μὴ τεντόνεσαι κι' ἀπ' τάρμενα καπέδα,
 κοτζῆμ Βουδούρης 'πνίγηκε 'στὴ αἰκιοσκαλλόδα.

'Ο Θεωδωράκης 'θύμωσε μ' ἔλους τοὺς πιστικούς του
 κι' ἔβγαλε τοὺς Νομάρχεις μου κι' ἔβαλε τοὺς 'δικούς του.
 'Ἄλλὰ κι' ἐγὼ σὰν ξαναλθῶ μ' ἔλους τοὺς πιστικούς μου
 θὰ βγάλω τοὺς Νομάρχεις του νὰ βάλω τοὺς 'δικούς μου.

Ἄκου κι' ἄλλο τραγικό
καὶ πολὺ συμβολικό.

Κάποιος αἰτός ἐδράβαινε, κάποιος αἰτός διαβαίνε,
ἔκραυγες καὶ ἴστα νόχη του Ρωμαϊκοῦ κεφάλι,
βολές βολές τὸ τοίμαγε, βολές βολές τοῦ κρένει:
τὸν νοῦ σου τί τὸν ἔκανε; μακρὸ δὲν σοῦχουν βάλει;

Κι' εἶπε τὸ κλοῦδο κούκλιο γιὰ τὸ μακρὸ του τέτοια:
μοῦ τῆραχν τὰ κόμματ', τὸ ἴπῃρν τὰ ρουσρέτ'α.
Φάγε καὶ σὺ τὸ Κεντρικὸ κι' ἔ, τι κοινὸ σοῦ τύχη
ἀργιὰ νὰ κἀνερὸ τὸ φτεροὶ καὶ σπιθαμὴ τὸ νύχι.

Ἄκου κι' ἄλλο γενικό
καὶ πολὺ δημοτικό.

Φαίνεται ἴστους κάμπος καταχνᾶ πολλή,
νῆναι κλέφτες τάχα κ'ὼν ἀρκατωλοί;
Κλέφτες εἶναι μόνο, κλέφτες τοῦ σύρμου,
κλέφτες, ποῦ σὲ γδύνουν ἴσῃν ὕδεν Ἐροῦ.

Κλέφτες, ποῦ σοῦ κλέβουν καὶ λεπτὰ καὶ λόγια,
κλέφτες, ποῦ ἴνῃνκν πρῶτ' ἀρχοντολόγια,
κλέφτες, ποῦ μὲ τρόπο ἴπικανε μαγιὰ
καὶ βυζαίνουν τώρα τῆ φτωχολογία.

Φωσ.— Ἄκου, βρε Περικλέτο,
κι' ἕνα λεζὶ καὶ σκίτο.

Πολλὴ μυριλίτ' ἴπλάκωσε, μᾶρη σὴν καλζακοῦδα,
καὶ ἴστο σκαμνὶ ἴκασανε τὸν Νευτινοὶ τὸν Γούδα.
Καὶ λέν καὶ γράφουνε γι' αὐτὸν πεζοὶ καὶ τραβαδοῦροι
πῶς ἔπαθε γιὰ μᾶθημα μὴ τέτοια δυστυχία,
γιατὶ κι' αὐτός τραγοῦδησε ἴσῃ δικη τοῦ Σαχτούρη
τῶν ἀστακῶν τὸ ψάρεμμα, τὴν ἀστακομαχία.

Τέτοια καὶ λέν καὶ γράφουνε γι' αὐτὴν τὴν καταδική
καὶ ἴσ' ἄριμενα τῶν καρακιῶν μαλλοτραβιέεται Νίκη.
Κι' ἄν εἶναι τοῦτ' ἀληθινὸ,
ζήτω τοῦ Στόλου μας ἔξανά,
κι' ἄν εἶναι πάλι ψέμματα
τοῦ μένουν τὰ ψάρεμματα.

Ἡ Δόξα κατὰ Σολωμὸ μὲ στέφανο μονάχη
ἐπερπατοῦσε ἴσῃν Φαρῶν τῆ μαυρισμένη ράχη,
μὰ τῶρ ἴπάνω ἴσῃν ψαριῶν τὰ λέπια περπατεῖ
καὶ γιὰ φοβέρικα σύμβολο τὴν Νέμεισι κρατεῖ.

Περ.— Ὁ Τάρος ὁ Πανάγιος, δόξα μας καὶ τιμὴ μας,
ζῆτει τὴν συνδρομὴ μας.
Ἐκεῖ παππάδες ἴρωες καὶ ῥάστα τιμημένα
σηκνόνται καὶ πολεμοῦν κοράκια λιμασμένα,
καὶ μὲσ' ἀπὸ τοῦ Γολγοθαεῖ μαρτύρας ἐκείνους
φθάνει φωνὴ καὶ ἴστους Ρωμαῖοὺς τοὺς Φραγκολεβαντινοὺς.

Ὁ Τάρος ὁ Πανάγιος, δόξα μας καὶ τιμὴ μας,
ζῆτει τὴ συνδρομὴ μας,
καὶ κάθε μίξης τῶν χορῶν καὶ τῆς ὑλαγγυλάγγης
φωναῖε ἴσ' ὅποιος τοῦ ζῆτοῦν: ἐγώμει τῆς ἀνάγκης,
ἔχω καὶ γυροῦς ἴστα γράμματα καὶ κόρακι νὰ παντρέψω
καὶ κρέπει πάλι σὲ χοροῦς νὰ πάω νὰ χορεύω.

Ἐγώμει πρῶτος φουκαρῆς,
ἄλλ' καὶ νῆμαι ταλλαρῆς,
δὲν δίνω γιὰ τὴν Ἐκκλησιᾶ, δὲν δίνω γιὰ τὸ ῥάσο ο,
τὰ δίνω ἴσῃν Καρνάβαλο, ποῦ θὰ καλοπεράσω.

Φωσ.— Ἄλλ' ἴμως ἴστο χορὸ, βρε πατριότη,
ἴσῃν ἴμωσκα τὴν Στά, χορεύτρα πρῶτη,
παρῆλειψα τὴν Πι τὸ περιστέρι,
παρῆλειψα τὴν Κάτο τὴν ντιλικάτ'η,
καθῶς καὶ τὴν Κατοσῆρ'η τοῦ σπετσιῆρη,
ποῦ ἴσῃν πρῶτοβγήκε ἴστο Παλάτι
μὲ φῶρεμα τοῦ μπάλου θαλασσί,
κι' ὄρεβοῦρ'α, μὴν σὲρ Περικλεσί.

Περ.— Γιὰ τούτ'η τὴν παρῆλειψι, μουρμούρη,
πᾶράλαβε δρό φάπαι μες ἴσῃ μούρη.

**Καὶ καμπόσιαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Δίτομος ἴστορία περὶ τῶν Ἄθηνῶν
ἐπὶ Τουρκοκρατίας,
κειμήλιον μεγάλον δι' ἔδον τὸ κοινὸν
μὲ κάλλος εὐλωπτίας,
περικαλλὲς τῶνόντι καὶ κλασιῶν βιβλίον,
πολύμοχθον μελέτην κι' ἐμβριθῆσιν ἐγκλεισῖον,
ὑπὸ Θεμιστοκλέους γραφῆν Φιλιδελφείας,
ἔργον πολλῆς ἀξίας, τιμὴ τοῦ συγγραφέως.

Ἵσῃσι θέλετε τὴν Ἄρπαν τοῦ Δαυιδ νὰ διδαχθῆτε
κι' ἐπ' ἄλιγον εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Σαουλ ἴ ἀνυψωθῆτε,
σπεύσετε ἴσῃς Ἰωάννου, τῆς σπουδαίας ἀριστρίας,
ὅπου δέχεται κατ' οἶκον γιὰ τὴν Ἄρπα μαθητρίας.
Ἵσῃς Λουκίας Ἰωάννου καθεμὶν λοιπὸν ἄς τρέξη,
δρόμος Πανεπιστημίου κι' ἀριθμὸς εἰκοσιῆς.

Ἵρωλογοῦς περίφημος καὶ χρυσοῦχος πρῶτης,
Ἄντωνῆς ὁ Μελισσηνός, τῆς τέχνης θιασώτης.
Ἐκεῖ πολυδοῦται θαυμαστὰ κι' ἀλάνθαστα ῥολόγια,
οὐ μὴν κι' ἐπισκευάζονται τελείως δίχως λόγια.
Πρὸς δὲ κατασκευάζεται κάθε λογῆς στολιὰ,
κι' ὄρωλογοῦρου κύνιθρα πολεῖ παντοδαπὰ,
πλὴν κάνει καὶ διάφορα τῆς Ἐκκλησίας εἶδη,
εἰκόνας, διακοπότερα, κανδύλια καὶ λοιπά.
Ἵσῃς Αἰόλου κι' ἐκατὸν τριανταπέντε στάσου,
κι' ὄ ῥολογῆς Μελισσηνός εὐρίσκαται ἴμροστὰ σου.

Ἵσῃν ἴστοριᾶν τῶν Κρητῶν μεγάλη συμβολὴ
τοῦ Βυβλιᾶχ'η τοῦ Κρητῆ, σημαίνουσα πολὺ.